

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **CENTRAL GROUP a.s.**, se sídlem Praha 4, Na Strži 65/1702, IČ 63999102 v řízení zastoupeného společností BDO Tax s.r.o., se sídlem Praha 2, Italská 26, vykonávající daňové poradenství, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hl.m. Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4, ze dne 23.8.2012, č.j. 464906/12/004513104113

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 23.8.2012 čj: 464906/12/004513104113 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.922 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce společnosti BDO TAC s r.o.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 20.9.2011, jímž Finanční úřad pro Prahu 4, jako předchůdce nynějšího žalovaného, zamítl žádost žalobce o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2008, a to na základě ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen zákon o správě daní a poplatků) ve spojení s ustanovením § 264 odst. 6 daňového řádu. Mezi účastníky je sporné naplnění zákonných podmínek pro prominutí příslušenství daně dle § 55a zákona

v návaznosti na vyhlášku Ministerstva financí č. 299/1993 Sb., a pokyn Ministerstva financí č. D-330. Žalobce podanou žalobou v podstatě podává odvolání dle § 65 s.ř.s., proti napadenému rozhodnutí. Zamítnutí žalobcovy žádosti o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty za uvedené zdaňovací období odůvodnil správce daně v napadeném rozhodnutí tím, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro prominutí příslušenství daně, neboť se příslušenství váže k daňové povinnosti daňového dlužníka, v souvislosti s ním je vedeno trestní řízení o některém z trestných činů v ustanovení § 24 odst. 5 písm. b) a c) zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí o žádosti o prominutí bylo napadeno žalobou ve správním soudnictví a Městský soud v Praze rozsudkem sp.zn. 5Af 65/2011-38 ze dne 6.6.2012 žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení. Následně žalovaným napadeným rozhodnutím žádost o prominutí příslušenství daně za uvedené zdaňovací období září 2008 znovu zamítl.

Žalobce namítá, že nepodával dodatečná daňová přiznání z důvodu, že si byl vědom existence fiktivních faktur zahrnutých do jeho účetnictví, ale na základě externích informací, interního auditu a s ohledem na doporučení daňového poradce, že by žalobce s ohledem na existující pochybnosti o tom, zda bylo plnění poskytnuto, nemusel unést své důkazní břemeno. Dodatečně vyměřenou daňovou povinnost uhradil.

Žalobce zejména namítá, že žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce o nenaplnění podmínky vylučující vydání rozhodnutí, kterým by bylo prominuto příslušenství daně, tj. podmínky, že je proti daňovému dlužníkovi vedeno trestní řízení o některém z trestných činů. Žalovaný neposuzoval splnění této podmínky, ale prováděl extenzivní výklad a dovozoval, co bylo úmyslem ministerstva financí. Tímto postupem dospěl k závěru, že úmyslem ministerstva financí bylo postihnout zákazem prominutí veškeré příslušenství daně, které se váže k daňové povinnosti, ohledně které je vedeno trestní řízení. V daném případě trestní řízení proti daňovému dlužníkovi tj. společnosti CENTRAL GROUP a.s., resp. proti členům statutárního orgánu vedeno není. Poukázal na to, že české trestní právo do 1.1.2012 trestní odpovědnost právnických osob neupravovalo, trestně odpovědné mohly mít individuální fyzické osoby jednající za právnickou osobu. Orgány činnými v trestním řízení bylo zahájeno trestní stíhání a podána obžaloba k Městskému soudu v Praze pro pokračující zvláště závažný zločin kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 248 odst. 1, 2, písm. a odst. 3 trestního zákoníku, dílem spáchaný ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku na Ing. Aleše Novotného, který byl prokuristou žalobce. Ing. Novotný snad nejednal správně při správě majetku, úmysl krátit daň však neměl. Tuto zásadní skutečnost, ale žalovaný při rozhodování zcela pominul. Nezabýval se vůbec rozlišením pojmu „prokurista“ a „statutární orgán“, ani právní úpravou těchto institutů, přičemž trestně právní odpovědnost prokuristy nesprávně vztahuje na trestněprávní odpovědnost daňového subjektu (žalobci), což má za následek nezákonné rozhodnutí. Pokud jde o institut prokuristy, ten je upraven v ustanovení § 14 obchodního zákoníku a odkázal na v rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2009, sp.zn. 23 Cdo 2713/2009, nebo z 24.6.2010, č.j. 1 Afs 32/2010. Podle těchto rozsudků plnění daňové povinnosti vůči státu nespádá do obsahu pojmu „provoz podniku“ vymezeného v § 14 obchodního zákoníku. Zdůraznil, že v daňovém řízení za daňový subjekt byli oprávněni jednat dle § 9 odst. 2 zákona o správě daní a poplatku statutární orgán a zákonní zástupci, jež zastoupení vyplývá z § 13 a § 15 obchodního zákoníku. Z rozsudku citovaného Nejvyššího správního soudu vyplývá, že prokurista není oprávněn jednat za právnickou osobu před správcem daně dle § 9, odst. 2 daňového řádu. V daňovém řízení může být prokurista toliko smluvním zástupcem právnické osoby, a to na základě plné moci jemu udělené dle § 10 odst. 3 daňového řádu. Žalobce je přesvědčen, že protiprávní jednání Ing. Novotného je třeba

s ohledem na uvedené posuzovat toliko jako exces této fyzické osoby, neboť k takovému to jednání neměl udělenou plnou moc od statutárního orgánu daňového subjektu (žalobce), ani takové zmocnění k předmětnému jednání nebylo uděleno v listině o udělení prokury a tudíž je nepřipustné od trestněprávní odpovědnosti osoby prokuristy odvíjet trestně právní odpovědnost daňového subjektu, resp. členů statutárních orgánů žalobce. Cílem vyloučení prominutí příslušenství v případech zmíněných pokynů č. D-330 ministerstva financí je zamezit situaci, kdyby nenároková výhoda prominutí měla být přiznána osobám, proti kterým je vedeno trestní řízení o některém z trestných činů uvedených v § 24 odst. 5 písm. b) a c) zákona o správě daní a poplatků. Proti žalobci, resp. proti členům statutárních orgánů takové řízení vedeno nebylo. Žalovaný neměl důvod možnost prominutí příslušenství daně žalobci odpírat. Pokud tak učinil, postupoval nesprávně, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o zamítnutí žádosti, navíc pokyny nelze považovat za obecně závazné předpisy.

Žalobce se jednáním prokuristy cítí také poškozen, a proto se připojil jako poškozený k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody. V důsledku jednání Ing. Novotného mu vznikla povinnost uhradit příslušenství daně, což považuje za tvrdost zákona.

Žalobce pak namítá, že žalovaný porušil ustanovení § 5 daňového řádu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl, neboť došlo k naplnění podmínek vylučujících finální rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a ke skutečnosti, že plnění z předmětných dokladů vystavených společností DUOSPRINT s.r.o a zaúčtovaných do účetnictví žalobce jsou pouze fiktivní a nemají žádné ekonomické opodstatnění, odkázal na obsah obžaloby č.j. 8VZV-5/2010-919. Dle žalovaného je podstatné, zda se jedná o příslušenství daně, které se váže k daňové povinnosti, ohledně které je vedeno trestní řízení, či nikoli. Jiný výklad předmětného pokynu D-330 dle žalovaného možný není. Podotkl, že žalobce se mýlí i z jiných důvodů, trestní zákoník stanovil, že pokud pachatel určitého trestného činu měl být nositelem zvláštní vlastnosti, způsobilosti nebo postavení, postačovalo, že zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení byla dána u právnické osoby, jejímž jménem pachatel jednal. Trestní odpovědnost proto nesla i taková fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala a naplnění skutkové podstaty trestného činu zavinila. Podle názoru správce daně se přitom nemuselo jednat přímo o osobu oprávněnou jednat za daňový subjekt při správě daní, neboť subjektem trestných činů daňových mohl být kdokoli, kdo svým úmyslným jednáním způsobil krácení daně, což ostatně potvrzuje i ustálená soudní judikatura Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 7 Tdo 1270/2006 ze dne 31.10.2006. V daném případě je trestní řízení vedeno proti Ing. Aleši Novotnému, jehož žalobce o své vůli ustanovil nejenom prokuristou, jenž byl oprávněn ke všem právním úkonům, k nimž dochází při provozu podniku, ale také výkonným ředitelem, kterého vybavil dalšími rozsáhlými kompetencemi, jež státní zástupce charakterizoval jako „oprávnění téměř dosahující oprávnění statutárního orgánu“. Ing. A. N. zcela zásadním a neopomenutelným způsobem ovlivňoval činnost žalobce, m.j. měl oprávnění za něj jednat při uzavírání obchodně závazkových vztahů, schvaloval účetní doklady k proplacení obchodním partnerům a k jejich zaúčtování do účetnictví, resp. schvaloval účetní závěrky. Pokud orgány žalobce po dobu delší 30-ti měsíců přehlížely zlovolné jednání Ing. A. N., kterému svěřily mimořádné pravomoci, nezaobíraly se náležitě kontrolou jeho činnosti, resp. kontrolu plnění přijatých v celkové výši přesahující jednu miliardu korun (z toho je daň z přidané hodnoty dosahuje téměř 200 000 000 Kč) a pod tlakem okolností se omezily pouze na podání dodatečných přiznání daně z přiznané hodnoty a daní z příjmů právnických osob, pak důsledky takového

selhání orgány žalobce nelze dle žalovaného přičítat ke škodě státního rozpočtu, nýbrž ke škodě žalobce. Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupkyně žalobce nad rámec uvedených žalobních námitek vznesla i námitku nepřislušnosti Finančního úřadu pro Prahu 4 k rozhodování ve věci, neboť žalobce žádal o prominutí příslušenství i za jiná období a celková výše za běžný kalendářní rok přesahovala částku 600.000,- Kč stanovenou vyhláškou č. 299/1993 Sb.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal u Finančního úřadu pro Prahu 4 dne 23.12.2010 žádost o prominutí příslušenství daně za období září 2008, které následně ještě doplnil. Dne 13.4.2011 vydal Finanční úřad pro Prahu 4 platební výměr na úrok z prodlení za zdaňovací období od 1.9.2008 do 30.9.2008 ve výši 514 862 Kč a dne 20.9.2011 rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně za období září 2008, kterým dle ustanovení § 55 a podanou žádost zamítl.

O podaném žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6.6.2012 pod č.j. 5 Af 65/2011-38, napadené rozhodnutí nezrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti. Dne 29.6.2012 žalobce opět doplnil žádost o prominutí příslušenství daně a dne 23.8.2012 vydal žalovaný ve smyslu ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků ve spojení s ustanovením § 264 odst. 6 daňového řádu, rozhodnutí, kterým opětovně zamítl žádost žalobce o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2008 ve výši 514 862 Kč. Uvedl, že nejsou splněny zákonné podmínky pro prominutí příslušenství daně, neboť ve smyslu pokynu D-330, čl. II, písm. A, bod 5 se jedná o příslušenství daně, které se váže k daňové povinnosti, ohledně které je vedeno trestní řízení. Trestným činem uvedeným v ustanovení § 24 odst. 5 písm. b) a c) zákona o správě daní a poplatků je např. trestný čin neodvedení daně, resp. zkrácení daně a poplatku apod. povinné platby. Z kontextu ustanovení vyplývá, že úmyslem ministerstva financí bylo postihnout zákazem prominutí veškeré příslušenství daně, které se váže k daňové povinnosti, ohledně které je vedeno trestní řízení bez výjimky. To vyplývá i ze zákazu diskriminace, jenž lze v právním řádu České republiky vyvodit z čl. 1 Ústavy. Připustil-li by správce daně, že se takový zákaz s prominutím nevztahuje na daňové dlužníky – právnické osoby, které žádají o prominutí příslušenství daně, které se váže k daňové povinnosti, ohledně které je vedeno trestní řízení, pak by právnické osoby zvýhodnil oproti jiným daňovým dlužníkům – fyzickým osobám. Zákaz se proto musí vztahovat na všechny daňové dlužníky bez výjimky. Připomenul, že v souvislosti se zjevně neoprávněným nárokem na odpočet daně je trestně stíhán Ing. Aleš Novotný pro jednání právně kvalifikované jako pokračující zvlášť závažný zločin krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, písm. a) a odst. 3 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit v pozici prokuristy daňového subjektu, z níž mu vyplývalo m.j. oprávnění jednat za daňový subjekt při uzavírání obchodně závazkových vztahů, schvalovat účetní doklady k proplacení obchodním partnerům a k jejich zaúčtování do účetnictví a schvalovat účetní uzávěrky. Z této své pozice jmenovaný nechal po předchozí dohodě s deklarovaným dodavatelem prací a služeb vytvořit faktury s fiktivním plněním a na něm navazující další účetní doklady, v nichž byly daňovému subjektu záměrně účtovány práce a služby, které ve skutečnosti provedeny nebyly.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce podal dne 23.12.2010 Finančnímu úřadu pro Prahu 4 žádost o prominutí příslušenství daně. Na věc proto dopadá přechodné ustanovení § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, účinného od 1.1.2011, podle něhož žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech. Žalobcova žádost proto byla posouzena podle § 55a zákona o správě daní a poplatků, podle kterého *ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení (odst. 1).*

Předmětem sporu mezi účastníky je naplnění podmínek citovaného ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků, tedy zda bylo možné prominout příslušenství daně z důvodu odstranění tvrdosti či nikoli. Žalovaný v rozhodnutí vycházel z pokynu D-330, který vydalo ministerstvo financí ve snaze zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Článek II. tohoto pokynu vymezuje důvody a skutečnosti posuzované v rámci rozhodování o žádostech daňových subjektů o prominutí příslušenství daní z důvodu tvrdosti a pod písm. A uvádí skutečnosti vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti. Jedním z nich je důvod uvedený v bodě 5, dle kterého v případech, kdy je proti daňovému dlužníkovi vedeno trestní řízení o některém z trestných činů uvedených v § 24 odst. 5 písm. b) a c) ZSDP, ať už na základě oznámení správce daně při plnění oznamovací povinnosti dle § 8 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, nebo z úřední povinnosti orgánů činných v trestním řízení, pak nelze vyhovět žádanému prominutí příslušenství tímto daňovým dlužníkem, které se váže k daňové povinnosti, ohledně které je trestní řízení vedeno. Shodně se postupuje i v případech, kdy je pravomocně rozhodnuto o takovýchto trestných činech. Pokud bude trestní řízení odloženo nebo trestní stíhání zastaveno, pak se k uvedenému nepřihlíží.

Podstatné je, že citovaný pokyn výslovně uvádí, že trestní řízení o některém ze zde uvedených trestných činů musí být vedeno proti daňovému dlužníkovi. Proto se soud zabýval otázkou, zda v projednávané věci byla tato podmínka naplněna. Podle žalovaného je podstatné, zda se jedná o prominutí příslušenství daně, které se váže k daňové povinnosti, ohledně které je vedeno trestní řízení. Takový závěr ale z pokynu ministerstva dle soudu nevyplývá.

Rozhodující skutečností je, že daňovým subjektem je společnost žalobce, tedy právnická osoba, avšak až do 1.1.2012 české trestní právo trestní odpovědnost právnických osob neupravovalo. Trestně odpovědné mohly být pouze osoby fyzické jednající za právnickou osobu. Z hlediska trestního práva, je-li skutková podstata trestného činu naplněna jednáním kolektivního orgánu společnosti, jsou za tento trestný čin odpovědné jednotlivé fyzické osoby, které se svým jednáním podílely na rozhodnutí společnosti, které skutkovou podstatu trestného činu naplnilo.

Soud se proto zabýval otázkou, zda trestně právní odpovědnost prokuristy a jeho trestní stíhání může být posuzováno jako vedení trestního řízení proti žalobci - daňovému dlužníkovi - ve smyslu citovaného pokynu ministerstva.

Při posouzení postavení prokuristy a jeho oprávnění jednat za společnost v daňovém řízení soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.2010, č.j. 1 Afs 32/2010 – 86 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém poukázal na to, že institut prokuristy upravuje § 14 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, který platil do 1.1.2014. Podle tohoto ustanovení prokurou zmocňuje podnikatel prokuristu ke všem právním úkonům, k nimž dochází při provozu podniku, i když se k nim jinak vyžaduje zvláštní plná moc. Prokuru lze udělit jen fyzické osobě (odstavec 1). V prokure není zahrnuto oprávnění zcizovat nemovitosti a zatěžovat je, ledaže je toto oprávnění výslovně v udělení prokury uvedeno (odstavec 2). Omezení prokury vnitřními pokyny nemá právní následky vůči třetím osobám (odstavec 3). Více osobám lze prokuru udělit tak, že jsou k zastupování a podepisování oprávněny každá samostatně, nebo tak, že je přitom třeba souhlasného projevu vůle všech prokuristů nebo alespoň dvou z nich (odstavec 4). Prokurista podepisuje tím způsobem, že k firmě podnikatele, za kterého jedná, připojí dodatek označující prokuru a svůj podpis (odstavec 5). Udělení prokury je účinné od zápisu do obchodního rejstříku. Byla-li prokura udělena více osobám, musí návrh obsahovat i určení, zda každý prokurista může jednat samostatně, popřípadě kolik prokuristů musí jednat společně (odstavec 6). Prokura nezaniká smrtí podnikatele, pokud podnikatel nestanovil, že má trvat pouze za jeho života. Po smrti podnikatele však může prokurista činit jen úkony v rámci obvyklého hospodaření, a je povinen podat neprodleně návrh na zápis tohoto omezení prokury soudu (§ 27 odst. 1). Úkony přesahující rámec obvyklého hospodaření může prokurista činit jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu (odstavec 7).

Podle Nejvyššího správního soudu je institut prokury používán především v obchodních vztazích a podstatou prokury je především zaručení právní jistoty třetích osob v tom smyslu, že jednání prokuristy v obchodněprávních, resp. civilněprávních závazkových vztazích, je způsobilé společnost zavazovat, a že prokurista je osobou pověřenou jednat za společnost navenek v otázkách týkajících se provozu podniku. V oblasti veřejného práva je nutné na osobu prokuristy nahlížet jiným úhlem pohledu. Prokurista je osobou, jež má za úkol zabezpečit „provoz podniku“, není ovšem osobou oprávněnou či povinnou plnit závazky a povinnosti, jež pro společnost vyplývají z norem veřejného práva. V tomto ohledu vycházel Nejvyšší správní soud z právního názoru vysloveného Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. 11 Tdo 972/2003, dostupného na www.nssoud.cz, publikovaného pod č. 48/2005 Sbírky rozhodnutí a stanovisek, že „[z]e zákonného vymezení prokury nelze dovodit oprávnění či dokonce povinnost prokuristy jednat za podnikatele i v jiných případech než v těch, jež se týkají vlastního provozu podniku. Je třeba rozlišovat právní úkony týkající se provozu podniku od právních úkonů vztahujících se k podnikateli (např. k povinnostem podnikatele jako plátce povinných plateb, resp. k jeho povinnostem daňového subjektu). Existují úkony týkající se provozu podniku, k nimž je prokurista na základě udělené prokury oprávněn v neomezeném rozsahu a bez dalšího zmocnění, ale také úkony, které činí samotný podnikatel (například jako daňový subjekt) vůči státu nebo jiným ze zákona oprávněným subjektům v rámci plnění svých zákonných povinností podnikatele. (...) Povinnost k odvedení příslušných povinných plateb za poplatníka se vztahuje na plátce jako na podnikatele (zaměstnavatele) a není tak úkonem týkajícím se provozu podniku, k němuž je na základě prokury oprávněn prokurista“ (citovaný právní závěr byl následně potvrzen judikaturou Nejvyššího soudu, např. v usneseních ze dne 19. 6. 2006, sp. zn. 5 Tdo 815/2006, a ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 8 Tdo 29/2008, dostupných na www.nssoud.cz). Z uvedeného judikátu

Nejvyššího soudu je patrné, že zákonné postavení prokuristy nezakládá bez dalšího oprávnění či dokonce povinnost prokuristy jednat za podnikatele v oblasti úkonů, jež činí samotný podnikatel jako daňový subjekt vůči státu. Plnění daňové povinnosti vůči státu tedy nespadá do obsahu pojmu „provoz podniku“ vymezeného v § 14 obch. zák.

Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že pro posouzení důvodnosti podané žaloby je podstatné, že trestní stíhání bylo vedeno s prokuristou a prokurista bez dalšího speciálního zmocnění není subjektem, který by mohl za společnost jednat v daňovém řízení. Znamená to tedy, že za situace, kdy nebylo možno stíhat právnickou osobu, bylo by možné učinit závěr o trestním stíhání daňového subjektu pouze za podmínky, kdyby se tohoto trestního jednání dopustil statutární orgán společnosti, což ale prokurista není.

Pokud žalovaný poukazuje na to, že Ing. A. N. nebyl ve společnosti žalobce pouze prokuristou, ale že byl i výkonným ředitelem, kterého žalobce vybavil dalšími rozsáhlými kompetencemi, nelze tuto argumentaci přijmout, neboť z obžaloby vyplývá, že Ing. A. N. se trestných činů, které jsou mu kladeny za vinu, dopustil v pozici prokuristy a nikoli výkonného ředitele, přičemž ani výkonný ředitel není statutárním orgánem společnosti a ani na základě jeho případného trestního stíhání by nebylo možné dospět k závěru, že je splněna podmínka, že trestní řízení o některém z trestných činů uvedených v předmětném ustanovení pokynu D-330 je vedeno proti daňovému dlužníkovi.

Dále soud považuje za nutné zabývat se i námitkou žalobce, vznesenou poprvé až u jednání soudu, ve které namítá nepříslušnost Finančního úřadu pro Prahu 4 k rozhodování ve věci za situace, kdy žalobce žádal o prominutí příslušenství i za jiná období a celková výše za běžný kalendářní rok přesahovala částku 600.000,- Kč stanovenou vyhláškou č. 299/1993 Sb.

Jak soud již shora uvedl, zákon o správě daní a poplatků upravuje v § 55a odst. 1 podmínky, za kterých je možné přistoupit k prominutí daně. V odstavci 2 pak upravuje možnost danou ministerstvu, aby obecně závazným právním předpisem zmocnilo k provádění svého oprávnění uvedeného v odstavci 1 správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta.

Na základě zmocnění obsaženého v § 55a odst. 2 zákona o správě daní a poplatků byla vydána vyhláška č. 299/1993 Sb., kterou ministerstvo financí zmocnilo územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně. Podle § 1 odst. 1 této vyhlášky *finanční úřad může k zamezení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nebo tvrdosti zcela nebo částečně prominout příslušenství daně podle daňových zákonů, s výjimkou exekučních nákladů, a to maximálně do výše 600 000 Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně.* Podle druhého odstavce téhož ustanovení *se do této maximální výše započte výše příslušenství daně, které bylo již prominuto u stejné daně v běžném kalendářním roce.* Součástí spisového materiálu, který žalovaný soudu předložil, je mj. též pokyn ministerstva financí D-330, jímž se vymezují nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků. Tento pokyn v článku II. v části označené slovy „Aplikace bodů A, B, C a D tohoto článku“ stanoví, že *dotýká-li se žádost daňového dlužníka více druhů daní ve smyslu vyhlášky č. 25/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, více zdaňovacích období resp. více titulů vzniku příslušenství, posuzuje správce daně žádost samostatně za každou daňovou povinnost - samostatně za každý druh daně a každé zdaňovací období.*

Soud si je vědom závěrů, které zaujaly při rozhodování o námitce nepřislušnosti Finančního úřadu pro Prahu 4 ostatní senáty Městského soudu v Praze, např. 9 Af 64/2011 nebo 5 Af 62/2001, ale nemá dostatek podkladů pro to, aby mohl posoudit, zda i v případě projednávané věci nebyla příslušnost Finančního úřadu pro Prahu 4 dána, neboť žalobce námitku nepřislušnosti neuplatnil v žalobě, ale až u jednání soudu a soudu není známo kolik žádostí o prominutí daně a v jaké výši žalobce v roce 2008 celkem podal. Na žalovaném proto bude, aby se v dalším řízení po vrácení věci vypořádal i s touto námitkou, tj. posoudil, zda byla dána jeho příslušnost k rozhodnutí o prominutí daně.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.1, odst.4 s.ř.s.), ve kterém je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce daňovým poradcem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012 za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci, sepis žaloby) a jeden úkon podle advokátního tarifu účinného po 1.1.2013 v hodnotě 3.100,- Kč (účast u jednání soudu dne 5.11.2015) a tři režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 8.200,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.722,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby. Soud proto přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.922,- Kč. Tuto částku uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. listopadu 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu